

Wiegele

V petek, 2. 9., smo se na Katjin predlog odpravili plezat v Karnijske Alpe. Včasih te med tednom določene stvari čisto zamorijo oz. izčrpajo, da med vikendom ne bi še nikamor. Sem že razmišljal, da bi »skenslak« Marka (in Katjo) v zadnjem trenutku, pa sva se na koncu z Romano odločila, da greva; tako da Šarac v tej disciplini še vedno premočno vodi. Peljali smo se skozi Jesenice (nujno), Trbiž, Tolmezzo, Sappado in ob 22. uri prišli na parkirišče uro hoda pod kočo Calvi.

Nastlali smo si kar zunaj pod nebom. Sledil je zanimiv večer z izseki iz lokalnih grozljivih zgodb, osebnih izpovedi, tez o črnih luknjah, stikih z onostranstvom. Vmes nas je ponoči obiskal lokalni ranger, ki pa nas ni zaznal, saj se mu ni dalo pogledati na drugo stran našega parkiranega avtomobila. Bili smo že pripravljeni z repertoarjem: »... fanculo, che cossa faccio?«

Kolikor je bila debata intenzivna, se je potem, ko sem odredil spanje, hitro polegla in besede so zamenjali drugi zvoki in komunikacija po drugih kanalih ... sem si rekel: »Marko, daj nehaj« ... pa je res nehal.

Zjutraj ura do kočice in od kočice čez sedlo uro do stene. Od daleč je izgledalo zelo pokonci, smo kar v tla gledali in nabirali borovnice, pod steno se je zadeva malo ulegla, Marko je počasi prebil led v prvem malo krušljivem raztežaju, spodaj pa smo si žvižgali »Čisto jebo«. No, čez steno je šlo lepo, skala je bila večinoma odlična, plezanje ne pretežko, za varovanje smo zatikali prijatelje, Romana je doktorirala iz izbijanja klina, ki je ob koncu seveda pristal malo nižje kot za pasom. Punce so blestele v detajlu, ki bi bil v naši hribih petka.

Ko smo izplezali, smo imeli še uro in pol sestopa do avta. V Sappadi smo se ustavili še na pivu in kavi v old school kafiču ter šli proti domu. Novinarsko-pedagoški del odprave v zadnjem delu avta ni mogel biti tiho, zato je Marko prosil za dobrih devet minut tišine, da smo v miru poslušali skladbo Pata Methenyja »Resnica vedno bo«. Katji verjetno še danes ni čist jasno, zakaj je morala biti devet minut tiho.

Da zaključim, imeli smo se lepo, bila je dobra energija, katere del smo, upam da prenesli tudi na ferajn, ki jo prav gotovo potrebuje. Zadnji sestanek je izgledal bolj kot seja politične stranke v razpadanju. Ni nam vseeno... LP

Opomba: Mnenje avtorja ni nujno enako mnenju ostalih članov izleta.

Simon Krčmar

